

Liisan Karjalan matka

Lähdin mukaan, kun kummitäni Pirkko kysyi, haluanko lähteä sen, papan ja äidin kanssa. Ajattelin että mitä meninkään lupaamaan, mutta kannatti kyllä lähteä!

1. päivä
Valamoon

Matkan alussa papan pihalla tuntui, että "nyt se alkaa". Automatka oli yhtä tylsyyttä (ainakin aluksi). Lopulta muistin CD-soittimeni, kuuntelin sitten tunnin ja vaihdoin aina välissä levyä kunnes patterit loppui. Onneksi pysähdyttiin syömään ja ostettiin pattereita.

Suuntana Sortavalan satama. Oltiin lähdössä kantosiipialuksella Valamoon, mutta lähtöön oli vielä aikaa. Heti kun päästiin autosta ulos joka tuutista tuli myyjiä/kauppaajia. Jotkut kauppasivat käsitöitä, toiset karttoja. Kiertelimme torilla ja löysimme minulle aurinkolasit ja pikkusiskolle paidan. Olin myös löytänyt isosiskolle kengät, ja kysyin itse venäjäksi kuinka paljon ne maksavat. Äiti ei antanut ostaa. Olivat muka liian kalliit!

Nyt oltiin matkalla Valamoon. Se laiva oli tosi hieno ja hyppäsin kyytiin ensimmäisenä, että saisin varattua parhaat paikat. Matka kesti kauan. Olin puoliuudessa koko matkan. Luostariin mentiin portista, jossa oli jotain maalauskuvia. Ei meinattu päästä sisään, mutta Pirkko hoiti asian. Piti laittaa pitkä sidottava hame päälle ja hiukset peittävä huivi päähän. Sitten kierrokselle! Me nähtiin kaikkea siellä kirkon sisällä, ja ylin kerros oli paras! Siellä ei ollut yhtään kohtaa, että siinä ei olisi ollut maalausta tai jotain hienoa tavaraa!

Siellä oli kauppakin. Äiti osti siskolle ristin rippilahjaksi, ja Pirkko osti minullekin ristin. Menimme hevoskyydillä vielä kierroksen alueella. Sitten kun tulimme, muut olivat jo veneessä.

Sortavalasta lähdimme linjurilla kohti ravintola Annikka ja söimme siellä päivän ruuan, niin kuin vastakin. Syönnin jälkeen menimme nukku-

Valamossa piti laittaa pitkä sidottava hame päälle ja hiukset peittävä huivi päähän. Sitten kierrokselle!

2. päivä
Timonsaareen

Aamulla nopea herääminen ja aamupalalle! Tänään lähdettäisiin käymään Linnavuorella. Se on iso mäki/kukkula ihan Laatokan vieressä. Meitä vietii sinne ensin linja-autolla, sitten maasturilla. Välillä eksyimme matkalla, mutta kyllä me perille päästiin. Sieltä huipulta oli tosi pitkä pudotus. Ihan alussa oli jo vastoinkäyminen. Puna-hiuksinen nainen laittoi reppunsa kivellet, että voisi ottaa sieltä eväitä. Kivenkolosta tuli esiin käärme. Nainen kiljui ja juoksi pois, ja hetimitä joku matkalla olevista miehistä yritti tappaa sen, mutta käärme luikerteli pois. Siinä ensimmäinen jännä asia päivänä kaksi.

Kiipesimme ylös, olin eka huipulla. Muut juoksivat perässäni ja huusivat: "Varovasti!!" Ylhäällä join vähän limsaa ja sen jälkeen otettiin pari valokuvaa. Sieltä oli hienot näkymät Laatokkaan!

Kun äiti meni toiselle puolelle, saimme juuri ja juuri kätet yhteen.

Sitten meitä haettiin jo Timonsaareen. Vesi lensi kun pyyhälsimme moottoriveneellä saarta kohti. Perillä meillä oli ongelmia päästä maihin. Ongelma ratkesi, kun eräs mies kantoi meidät (minä, äiti ja Pirkko)

rantaan. Kävelimme jonkin matkaa, ja tulimme paikkaan jossa oli minun isoisän isän paikka. Siellä oli vielä jokin vanhanaikainen ruohonleikkuri. Otimme taas muutaman kuvan ja lähdimme kävelemään rantaa kohti. Matkalla keräsin salaa äidille ihania kukkia, ja myös Pirkolle tietenkin. Annoin ne sitten veneessä.

Illalla lähdimme kaupungille. Siellä oli paljon kauppoja, mutta missään ei myyty muuta kuin vanhaa jätelöä. Piti tyytyä papan ostamaan toffee karkkipussiin ja suklaaseen. Kävimme myös vanhassa kirkossa, jossa ei ollut kattoa, vain seinät.

Sen jälkeen saimme tilaisuuden lähteä käymään papan kotitalolla. Siellä oli hieno piha, ja muutenkin mukava paikalla. Oli hieno auringonlasku.

3. päivä
Saariretki

Seuraavana aamuna olimme lähdössä veneretkelle Laatokan saaristoon. Käytössämme oli kaksi moottoriveneä, iso ja pieni. Kun lähdimme, kiihdytys oli niin kova, että kun istui takana, tuntui että kohta putoaisi veteen.

Vihdoin löysimme oikean saaren, jossa olisi hyvä sytyttää nuotio kahvia varten. Etsimme kuivia oksia ja heinä. Minä autoin sytyttämisessä. Yritin väkät jotain. Söimme myös makkaraa ja keksejä. Eikä saa unohtaa kilttiä tättiä joka antoi suklaata! Ihana tätti.

Vähän myöhemmin menimme minä, äiti ja Pirkko katsomaan tosi suurta puuta. En saanut käsiäni siitä ympäri, mutta kun äiti meni toiselle puolelle, saimme juuri ja juuri kätet yhteen. Kiersimme saaria jotta löytäisimme hyvän uintipaikan, sillä Pirkko sanoi uivansa, vaikka oli muutenkin kylmä sää. Se olikin huvittava näky, kun hän meni arastellen leopardi-uimapuku päällä veteen!

Sinä iltana lauloimme papan mökillä karjalaisia lauluja.

4. päivä
kotiin

Lähdimme vielä käymään hautausmaalla ja kirkossa. Siellä oli hienoja

hautoja, joiden ympärillä oli aita. Sitä hienompaa aita mitä rikkaampi oli. Haudoissa oli omistajansa naaman kuva. Kirkkoa mentiin katsomaan sisältä. Se ei läheskään ollut yhtä hieno kuin Valamo. Mutta siellä oli ihan siistiä. Lattia oli noussut kummalliseksi, ja paikka oli aika laho. Nousimme kirkkotorniin katsomaan kelloja. Minä menin soittamaan kelloja, ja vilkuttamaan ikkunasta papalle. Se oli mahtava kokemus! (kellojen soitto)

Keräsimme lopuksi ikkunalaasin palasia maasta, että Anja voisi tehdä niistä kaikkea hienoa. Joku oli jo rikkonut ikkunat aikaisemmin.

Lähdimme körröttelemään kohti rajaa. Matkalla pysähdyimme vielä torille ja leipomoon. Sieltä sai ihanaa rusinaleipää! Kävimme myös katsomassa isoa uutta hotellia Huuhanmäessä. Portilla oli aseistautuneita vartijoita. Se oli todella hieno, mutta paikka oli jokseenkin huono. Siinä oli kyllä hieno järvi vieressä, mutta muualla ympärillä oli hirveää slummialuetta.

Ajelimme sitten kotiin. Erityisesti minulle jäi mieleen miten erilainen Suomi on verrattuna Venäjään. Siellä ei välitetä teiden ja talojen kunnostamisesta, vaan annetaan kaiken rapistua. Se on huono puoli Venäjästä. Suurin osa asukkaista on vihaisia ja sivusilmällä tuijottavia tyyppisiä, mutta jotkut ovat todella mukavia.

Toivottavasti pääsen ensi vuonna taas tuonne jännittävään paikkaan. Suosittelen reissua kaikille kiinnostuneille! Matkalla mukana olleet mummot ja papat ovat kyllä teräksisiä. He jaksivat mennä kukkuloiden päälle ja kävellä pitkiä matkoja ihan kevyesti, kun taas minun piti aina välillä levähtää. Kiitoksia kaikille mukana olleille mukavasta seurasta ja toivottavasti olette mukana myös ensi vuonna!

Liisa Heikkinen, 12 v.

Liisa Heikkisen äidin isänisä Jaakko Ahokas on syntynyt vuonna 1911 Harvion Timonsaareessa ja äidin isänäiti Anna Ahokas (os. Rapo) vuonna 1914 Kumolassa.

Kalksalon matka 13.-15.6.2006

Tämänkesäisen Karjalan-matkan tarkoitus oli etsiä viimeinen vielä käymätön juurieni paikka vanhempien lapsuudesta. Isän synnyinpaikka on löydetty, samoin äidin syntymäkodin paikka. **Alma-äiti** on kasvanut **Jaakko-enonsa** ja isovanhempiensa **Pärtyyli ja Kristiina Tirrin** luona Kalksalossa. Kauan olen tätä paikkaa halajanut päästä tutkimaan. Matka on oikeastaan melkein pyhiinvaellusmatka, onnistuessaan toiveiden täyttymys. Matkaseurakseni sain mieheni Martin ja serkkutyttöni Sirkan.

Kalksaloon otettiin eväsnyytit mukaan ja juotavaa runsaasti. Kolmen tunnin pituinen laivamatka Lahdenpohjasta kului saaristoa ihailen ja rennosti rupatellen, välillä mutusteltiin eväitä. Kun Kalksalon ranta alkoi hämmöttää, en voinut estää kyynelitä tulemasta silmiin ja vielä vähemmän päästyämme maankamaralle tuonne kukkivien orvokkien ja kulleroiden saarelle. Laivaa ei voitu

ohjata ihan Pöllin rantaan saakka, vaan pienellä veneellä meidät muutama kerrallaan soudettiin maihin. Salatakseni liikuttuun hyppäsin ensimmäiseen erään ja sitten saarelle päästyä juoksin vähän kauemmas, kyynelehtimään. Tunne-elämys oli raju, olinhan äidin lapsuuden maisemissa.

Haasianmäellä korkealla

Tyynemmin kohtasin sitten itse kodin paikan **Haasianmäellä**. Löysimme melko vähäisen tarpomisen jälkeen kivijalan ja uunin paikan, osa uunin kiviäkin. Olipa omenapuu ja marjapensaskin. Takana kohosi korkea kallio. Kun kapusin kalliolle, huomasin sen yhä menevän korkeammalle ja vielä kolmannenkin kerran piti kiivetä ylemmäs ennen kuin tapasin huipun. Näistä maisemista käsin ymmärrän hyvin, miksi äidin oli niin vaikea kotiutua

Pohjanmaan tasaisiin seutuihin.

Kovasti täytyy mielikuvitusta käyttää, että saa kuvan, miten ihmiset ja sukuni ovat Kalksalossa eläneet. Täällä oli niin hyvä olla, ettei ollut tarvetta liehua ympäri maailmaa. Kalastettiin kalaa Laatokasta. Lihaa saatiin omasta karjasta, marjat ja sienet melkein kotipihalta. Eipä tarvinnut kovin usein Lahdenpohjaa kauemmas lähteä.

Martin, Sirkan ja minun etsimä paikka oli ensimmäinen, toiset vaelsivat vielä tunteja ennen kuin omat juurensa löysivät. Monesti kysytään, onko se sen arvoista, että rämpiä tiettömässä maastossa pitkiä matkoja vain löytääkseen jonkin merkin sukunsa lähtöpaikasta. Mekin huomasimme hevoskarhin pihalla ruohon alla. Se oli voimakas julistus esi-isimmme työstä.

Minulle on tärkeää tietää juuristani, varmaan myös näille toisille, jotka karjalaisuutta vaalivat. Karjalaisuus ei ole vain piiraat ja paisti.

Se on paljon enemmän. Meillä on annettavaa muille heimoille, mutta myös saatavaa. Siksi on etsittävä isovanhempien asuinsijat, tehtävä sinne pyhiinvaellusmatka, itkettävä siellä ne haikeat kyynelät, jotta tuntisi itsensä ehyeksi ja tarpeelliseksi.

Tunteitten kotimatkalle

Meidän on vietävä lapsemme katsomaan Karjalan maisemia edes kerran, sittenhän he yleensä tahtovat sinne useamminkin. Meidän on saatava syttymään rakkaus Karjalaan. Sitten meillä on tulevaisuus turvattu. Ehkä joskus, jonain päivänä tapahtuu oikeus ja Karjala on jälleen sen oikeilla omistajilla.

Vaelluksen jälkeen useat uivat Laatokassa. Rantavedessä oli niljakkeisia kiviä ja kaislaa, mutta viileyden uinti tarjosi moneksi hetkeksi, ainakin jos jätti märtä uintivaatteet päälle.

Karjalan-matkaamme on aina sisältynyt vierailut rakkaan ystävämme **Vieno Germanovan** luona. Niin nytkin. Monista menetyksistä huolimatta Vieno yhä jaksaa olla reipas ja iloinen. Onhan hänellä pojan perhettä, vaikka Sergei itse on poissa.

Matka kohti rajaa ja Suomea kulki Sortavalan ja Värtsilän kautta. Ilmojen haltija oli jälleen suosiollinen. Kalksalon päivän kruunasi aurinko, mutta kotiin lähtiessämme satoi; ei ollut kova helle eikä tie pölysiyt. Linja-autossa kerrottiin tuntemuksista. Kaikki tuntuivat olevan tyytyväisiä matkan antiin ja monen kohdalla odotukset ylittyivät roimasti.

Kiitokset mukana olleille, Kalevi Ylä-Kotolalle, Eeva Tervolle, kuljettaja Esko Laitiselle ja erityisesti niille nuorille miehille, jotka johtivat meidät etsimillemme paikoille paikannuslaitteillaan.

Kerttu Tiri
Ruukki